

Sygn. akt VI Ga 373/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Beata Hass-Kloc

Protokolant: st.sekr.sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: **P. D.**

przeciwko : **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 15 maja 2014 r., sygn. akt V GC 1581/13

I. o d d a l a apelację,

II. z a s ą d z a od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda P. D. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 373/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 grudnia 2014 r.

Pozwem wniesionym w niniejszej sprawie powód P. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 3.749,96 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powyższego powód podał, że wynajął pojazd zastępczy J. S., który to na skutek szkody komunikacyjnej, za którą odpowiada pozwany, nie mógł korzystać z pojazdu. Powód wystawił fakturę za najem pojazdu zastępczego na kwotę 3.749,96 zł. Poszkodowany scedował na powoda przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody z OC sprawcy. Pomimo wezwania pozwany nie zapłacił powodowi przedmiotowej wierzytelności. Powód podkreślił, że poszkodowany wynajął pojazd zastępczy niższej klasy niż uszkodzony, na okres 15 dni, co stanowi jedynie część okresu obejmującego likwidację szkody.

Dnia 17 września 2013 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany złożył skutecznie sprzeciw wnosząc jednocześnie o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Pozwany zarzucił brak legitymacji biernej do występowania w sprawie, bowiem umowa między powodem a poszkodowanym obejmowała wierzytelność z tytułu najmu pojazdu zastępczego, a tym samym legitymacja pozwanego odnosi się wyłącznie do wierzytelności odszkodowawczej, której powód nie nabył. Pozwany podniósł nadto, że osobą poszkodowaną w zdarzeniu z dnia 3 kwietnia 2013 r. nie był J. S., bowiem właścicielką uszkodzonego pojazdu była J. C., której przysługiwała wierzytelność odszkodowawcza z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za najem w dniach 18 kwietnia 2013 r. - 18 maja 2013 r., którą to zbyła na rzecz (...) Sp. z o.o., zaś pozwany wypłacił z tego tytułu odszkodowanie. Okres za jaki pozwany wypłacił odszkodowanie, to jest 28 dni najmu, w ocenie pozwanego w zupełności wystarczył na przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody. Zdaniem pozwanego, korzystanie z pojazdu zastępczego przez okres dłuższy niż 28 dni było niezasadne i nie pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikła. Niezależnie od powyższego pozwany zarzucił, że stawka najmu jest zawyżona gdyż nie odpowiada stawce rynkowej.

Na rozprawie w dniu 6 lutego 2014 r. pełnomocnik powoda wskazał, że pozwany uznał szkodę za całkowitą, wynajęty pojazd był pojazdem niższej klasy niż uszkodzony a pozwany zaakceptował uprzednio wspomnianą stawkę za najem w odniesieniu do najmu, którego sprawa dotyczy. W piśmie z dnia 21 lutego 2014 r. powód wskazał, że zarzuty pozwanego dotyczące braku legitymacji pozwanego oraz zawyżenia stawki najmu są bezzasadne. Natomiast na rozprawie w dniu 8 maja 2014 r. pełnomocnik powoda wyjaśnił, że J. S. jest ojcem J. C. i był on, na podstawie umowy użyczenia, użytkownikiem uszkodzonego pojazdu stanowiącego przedmiot własności J. C..

Wyrokiem z dnia 15 maja 2014 r. sygn. akt V GC 1581/13, Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.749,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 805 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w sprawie (pkt II).

Wydając powyższy wyrok Sąd I instancji ustalił, iż dnia 3 kwietnia 2013 r. doszło do zdarzenia, skutkiem którego uszkodzeniu uległ pojazd T. (...) stanowiący przedmiot własności J. C.. Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie OC u pozwanego (...) S.A. w W.. J. C. nie posiadała innego pojazdu, a uszkodzony użyczyła swemu ojcu J. S.. Wobec konieczności posiadania samochodu dla zabezpieczenia codziennych potrzeb komunikacyjnych właścicielki pojazdu oraz jej ojca, J. C. wynajęła pojazd zastępczy w spółce (...) Sp. z o.o. w Ś. na okres od dnia 18 kwietnia 2013 r. do dnia 18 maja 2013 r., dokonując jednocześnie cesji wierzytelności odszkodowawczej obejmującej koszty najmu na wskazaną spółkę. Pozwany (...) S.A. w W. wypłacił odszkodowanie za 28 dni najmu pojazdu zastępczego. W dniu 15 czerwca 2013r. właścicielka dokonała na rzecz J. S. cesji kolejnej wierzytelności z tytułu odszkodowania obejmującego koszty najmu pojazdu zastępczego za okres od dnia 15 czerwca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. J. S. wynajął pojazd zastępczy - H. (...) od powoda P. D.. J. S. dokonał cesji wierzytelności obejmującej szkodę w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres od dnia 15 czerwca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. na rzecz powoda P. D.. Powód wystawił w dniu 30 czerwca 2013 r. zgodnie z treścią umowy, fakturę VAT na kwotę 3.749,96 zł, przyjmując stawkę dobową 203,25 zł netto za dzień (250 zł brutto) za okres 15 dni. Powód wezwał pozwanego do zapłaty objętej fakturą kwoty, jednakże przedmiotowe wezwanie okazało się bezskuteczne. Wynajęty przez J. S. samochód był pojazdem niższej klasy niż uszkodzony pojazd, którego wynajmujący był użytkownikiem, a dobowy czynsz najmu był niższy niż uprzednio zaakceptowany przez pozwanego za najem w okresie od dnia 18 kwietnia do dnia 18 maja 2013 r. (pojazd (...)). Pozwany zakończył procedurę likwidacji szkody wydając w dniu 11 października 2013 r. oświadczenie o uznaniu szkody za całkowitą i ustalił odszkodowanie na kwotę 44.800 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o oświadczenia stron dotyczące okoliczności pomiędzy nimi bezspornych oraz dowody z dokumentów, które w ocenie Sądu I instancji były wiarygodne, nie budzące wątpliwości co do prawdziwości, a także nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd I instancji w swych rozważaniach odwołując się do art. 822 § 1 k.c. wskazał, iż w przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż pozwany odpowiada jako ubezpieczyciel sprawcy za szkody poniesione w wyniku zdarzenia ubezpieczonego, które miało miejsce w dniu 3 kwietnia 2013 r. Odnosząc się do zakwestionowania przez stronę pozwaną legitymacji powoda do występowania w niniejszej sprawie, to w ocenie Sądu Rejonowego, zaoferowany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności umowa cesji z dnia 30 czerwca 2013 r. potwierdza skuteczność zbycia wierzytelności na rzecz powoda. Jak nadmienił Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom pozwanego umowa ta, dotyczyła wierzytelności z tytułu odszkodowania obejmującego zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres od dnia 15 czerwca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. należało bowiem mieć na uwadze nie tylko literalne brzmienie umowy ale także jej cel i zgodny zamiar stron, które to w ocenie Sądu Rejonowego nie budziły wątpliwości. J. S. mógł skutecznie zbyć wierzytelność stanowiącą przedmiot sporu bowiem uprzednio nabył ją od właścicielki pojazdu J. C.. Jak naprowadził Sąd Rejonowy, w przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował twierdzeń powoda odnośnie faktu, iż J. S. zawarł z J. C. umowę użyczenia, na której podstawie korzystał z uszkodzonego pojazdu (232 k.p.c.) Zatem zasadnym, w ocenie Sądu Rejonowego było wynajęcie przez J. S. pojazdu zastępczego, celem zapewnienia własnych (względnie właścicielki pojazdu) potrzeb komunikacyjnych. Sąd I instancji wskazał także, iż wynajęty pojazd był pojazdem niższej klasy niż uszkodzony ((...)), zaś koszt jego najmu był znacząco niższy od kosztów uprzednio zaakceptowanych przez pozwanego, z tytułu najmu w okresie od dnia 18 kwietnia do dnia 18 maja 2013 r. pojazdu zastępczego(...), nie sposób zatem uznać, zdaniem Sądu Rejonowego, iż wysokość żądanej tytułem odszkodowania kwoty jest zawyżona, tym bardziej, że konkurencyjne oferty pojazdów segmentu D są radykalnie wyższe niż stawka najmu zastosowana przez powoda. Sąd Rejonowy wskazał nadto, iż oddalił wniosek dowodowy pozwanego dotyczący opinii biegłego uznając, iż z uwagi na tezę dowodową sformułowaną przez pozwanego, dowód ten, nie przyczyni się do wyjaśnienia okoliczności niniejszej sprawy. Sąd I instancji podkreślił, iż żądanie czynienia ustaleń odnośnie niezbędnego technologicznie okresu naprawy uszkodzonego pojazdu, w kontekście zakwalifikowania przez pozwanego szkody jako całkowitej i podjęcia decyzji w tym przedmiocie dopiero w dniu 11 października 2013 r. oraz wobec treści twierdzeń zawartych w sprzeciwie jest wręcz absurdalne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo, co skutkowało zasądzeniem dochodzonej przez powoda od pozwanego kwoty. W przedmiocie odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., natomiast w przedmiocie kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Od przedmiotowego rozstrzygnięcia apelację wniosła strona pozwana, zaskarżając przedmiotowy wyrok w całości wnosząc jednocześnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego. Strona pozwana wniosła także na podstawie art. 381 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. o przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do apelacji w postaci pisma pozwanego do poszkodowanej z dnia 9 maja 2013 r. oraz pisma pełnomocnika J. S. do pozwanego z dnia 23 maja 2013r.

Skarżący zarzucił przedmiotowemu rozstrzygnięciu naruszenie prawa materialnego, a to:

- art. 65 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i dokonanie błędnej wykładni umowy cesji z dnia 15 czerwca 2013 r., zawartej pomiędzy J. C. i J. S., umowy najmu z dnia 15 czerwca 2013 r. zawartej pomiędzy J. S. a powodem P. D. oraz umowy cesji z dnia 30 czerwca 2013 r. zawartej pomiędzy J. S. a powodem P. D. i w konsekwencji błędne przyjęcie, że powód był legitymowany biernie do wytoczenia powództwa;
- art. 361 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, iż koszty najmu pojazdu zastępczego w okresie wskazanym w pozwie tj. od dnia 15 czerwca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. były konieczne i celowe, a tym samym pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikła;
- art. 361 § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, iż czynsz najmu pojazdu zastępczego w wysokości uzgodnionej między J. S. i powodem odpowiada stawkom rynkowym i pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikła;

- art. 822 § 1 k.c. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w wyniku czego na pozwanego został nałożony obowiązek zapłaty odszkodowania, przekraczającego granicę odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela udzielającego ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Skarżący zarzucił także naruszenie przepisów postępowania cywilnego, a to:

- art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. poprzez naruszenie reguł dotyczących rozłożenia ciężaru dowodu i uwzględnienie powództwa pomimo, że strona powodowa nie wykazała okoliczności pozwalających uznać koszty najmu pojazdu zastępczego za konieczne i celowe oraz pozostające w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z którego szkoda wynikła;
- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez naruszenie granic swobodnej oceny dowodów i błędną ocenę dowodu z dokumentów zalegających w aktach sprawy w postaci umów cesji wierzytelności oraz umowy najmu skutkujące błędnym przyjęciem, iż J. S. z tytułu umowy najmu pojazdu zawartej z powodem w dniu 15 czerwca 2013 r. nabył wobec pozwanego wierzytelność o refundację kosztów najmu pojazdu zastępczego w ramach OC sprawcy szkody, a tym samym błędnym uznaniem, że powód był legitymowany czynnie (Sąd uznał, że omyłką pisarską było użyte słowo „biernie”) do wytoczenia powództwa przeciw pozwanemu;
- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez naruszenie granic swobodnej oceny dowodów i błędną ocenę dowodów z dokumentów zalegających w aktach sprawy w postaci umowy najmu pojazdu z dnia 18 kwietnia 2013 r. oraz oświadczenia J. C. z dnia 18 kwietnia 2013 r. skutkującą przyjęciem, że to J. S., a nie J. C., był osobą poszkodowaną pozbawioną możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu;
- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez samodzielne ustalenie przez Sąd I instancji, iż zastosowana przez powoda stawka wynajmu pojazdu zastępczego odpowiadała stawkom na rynku lokalnym, jak również ustalenie, iż wynajęty pojazd zastępczy był pojazdem niższej klasy niż pojazd uszkodzony, pomimo iż wyjaśnienie tych kwestii wymagało posiadania wiadomości specjalnych i skorzystania z pomocy biegłego.

W uzasadnieniu powyższego pozwany wskazał, iż analiza umowy cesji wierzytelności z dnia 15 czerwca 2013 r. prowadzi do wniosku, że konieczną przesłanką powstania wierzytelności J. C. wobec (...) S.A. było wynajęcie przez nią pojazdu zastępczego po dniu zawarcia cesji. Jednakże jak wskazała strona pozwana, po w/w dacie tj. dniu 15 czerwca 2013 r. J. C. nie wynajmowała już żadnego pojazdu zastępczego, a w szczególności nie wynajmowała pojazdu zastępczego od powoda P. D. co wskazuje na okoliczność, iż nie powstała wierzytelność przysługująca J. C. wobec (...) S.A. skoro J. C. nie wynajmowała już żadnego pojazdu. Skarżący wskazał także, iż wynajmujący po dniu 15 czerwca 2013 r. pojazd zastępczy J. S. jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie został upoważniony do wynajęcia w jej imieniu pojazdu zastępczego po dniu 15 czerwca 2013 r. W związku z powyższym skarżący wskazał, iż skoro stroną umowy najmu pojazdu zastępczego był J. S. a nie J. C., to nie sposób zgodzić się z ustaleniami i wnioskami Sądu I instancji, aby J. S. przysługiwała wobec pozwanego wierzytelność o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w ramach OC sprawcy szkody, którą następnie mógłby skutecznie scedować na powoda. Pozwany wskazał, iż był zobowiązany na mocy art. 822 § 1 k.c. do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego ale nie J. S. a poszkodowanej, którą jest J. C.. Skarżący zarzucił także, że Sąd I instancji dokonał błędnej wykładni zalegających w aktach sprawy umów: cesji z dnia 15 czerwca 2013 r. zawartej pomiędzy J. C. a J. S., najmu pojazdu zastępczego z dnia 15 czerwca 2013 r. zawartej pomiędzy powodem a J. S. oraz cesji z dnia 30 czerwca 2013 r. zawartej pomiędzy powodem a J. S. albowiem analiza powyższych umów w konfrontacji z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, powinna prowadzić do wniosku, iż J. S. w związku z umową najmu pojazdu, którą zawarł z powodem P. D. we własnym imieniu, nie nabył wobec (...) S.A. wierzytelności o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Tym samym powód jako cesjonariusz nie był legitymowany do wytoczenia powództwa przeciwko (...) S.A. Pozwany zarzucił także, iż koszty wynajęcia pojazdu zastępczego za okres od 15 czerwca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. nie pozostają w normalnym, adekwatnym związku przyczynowym z powstałą szkodą albowiem z pism z dnia 9 maja 2013 r. i 23 maja 2013 r. wynika, iż poszkodowana jak i J. S. posiadali wiedzę o sposobie rozliczenia szkody oraz wysokości przyznanego

odszkodowania przed dniem 15 czerwca 2013 r. tj. zanim została zawarta umowa najmu pojazdu pomiędzy J. S. i powodem. Istotnym jest również w ocenie pozwanego, że poszkodowana otrzymała odszkodowanie za szkodę w pojeździe przed wynajęciem pojazdu zastępczego przez J. S., z czego J. S. zdawał sobie sprawę.

Pozwany wskazał również, iż w sprawie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego na podstawie umowy zawartej pomiędzy powodem a J. S., nie był on legitymowany biernie bowiem legitymacja pozwanego odnosiła się wyłącznie do odpowiedzialności za szkodę z OC sprawcy szkody komunikacyjnej. W ocenie skarżącego J. S. nie był osobą poszkodowaną zdarzeniem z dnia 3 kwietnia 2013 r., a zatem w okolicznościach niniejszej sprawy, wydatki poniesione lub obciążające J. S. w związku z najmem pojazdu zastępczego, były skutkiem działania J. S. a nie J. C., który poniósł je dobrowolnie, a tym samym brak jest podstaw do uznania ich za zdarzenia pozostające w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę (art. 361 § 1 k.c.). Pozwany podniósł także zarzut zawyżenia przez powoda stawki najmu wskazując, że to powód jako nabywca wierzytelności, winien zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu w myśl art 6 k.c. udowodnić, iż stawka najmu zastosowana przez wynajmującego mieściła się w stawkach rynkowych czego nie uczynił. Nadto skarżący zarzucił, że ustalenie klasy pojazdu uszkodzonego i pojazdu zastępczego oraz stawek rynkowych wynajmu pojazdów należących do tych klas, wymagało posiadania wiadomości specjalnych, co uzasadniało przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, czego jednak Sąd I instancji nie uczynił, w związku z czym zasadnym w ocenie skarżącego jawił się zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c.

W piśmie z dnia 12 sierpnia 2014 r. stanowiącym odpowiedź na apelację strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powyższego powód wskazał, iż w pełni podtrzymuje stanowisko prezentowane dotychczas w toku postępowania odnosząc się kolejno do zarzutów podniesionych w apelacji pozwanego wskazując na ich bezzasadność. Powód wskazał, iż przedmiotowa umowa przelewu wierzytelności z dnia 15 czerwca 2013 r. nie wskazywała, iż najem pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody komunikacyjnej miał być realizowany przez właścicielkę pojazdu tj. J. C.. W czasie likwidacji szkody komunikacyjnej uprawnionym do korzystania z przedmiotowego pojazdu był J. S. na mocy zawartej z właścicielką auta umowy użyczenia. Nadto jak wskazał powód, pozwany w żadnym czasie nie kwestionował twierdzeń powoda odnośnie faktu, iż taka umowa użyczenia łączyła J. S. z J. C., o czym świadczy fakt, iż w procesie likwidacji szkody, czynności po stronie poszkodowanej były dokonywane przez J. S., a częściowe odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu zostało wypłacone bezpośrednio na jego rachunek bankowy. Zasadnym zatem w ocenie powoda, było wynajęcie przez J. S. pojazdu zastępczego celem zapewnienia własnych potrzeb komunikacyjnych. Z kolei zaś w związku z zawartą dnia 15 czerwca 2013 r. umową cesji wierzytelności pomiędzy J. C. a J. S., był on uprawniony do scedowania będącej przedmiotem sporu wierzytelności na powoda. Odnosząc się do treści pism zawnioskowanych przez stronę pozwaną w postępowaniu apelacyjnym, a zwłaszcza do pisma (...) S.A. z dnia 9 maja 2013 r. powód wskazał, iż na podstawie przedmiotowej decyzji pozwany wypłacił jedynie bezsporną część odszkodowania, natomiast nie stanowiła ona zakończenia postępowania likwidacyjnego w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy jako sąd merytoryczny w granicach wniesionej apelacji, co wynika z dyspozycji art. 378 § 1 k.p.c., rozważył na nowo zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym dokonuje jego samodzielnej oceny prawnej. Powyższa analiza pozwala stwierdzić, że stanowisko Sądu II instancji, zarówno w zakresie ustaleń faktycznych oraz ich oceny prawnej pokrywa się zasadniczo z argumentacją zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wywody zaprezentowane w apelacji, w tym podniesione zarzuty, nie stanowiły wystarczającej podstawy do weryfikacji orzeczenia Sądu Rejonowego w postulowanym przez apelującego kierunku, chociaż stanowisko apelującego, że właścicielka pojazdu J. C. nie mogła skutecznie scedować na J. S. wierzytelności z tytułu najmu pojazdu zastępczego z dnia 15 czerwca 2013r., bo nie była jej stroną, należy podzielić. Jednakże w całokształcie okoliczności faktycznych nie ma to istotnego znaczenia, bo mimo to powód wykazał skuteczną cesję wierzytelności przysługującej J. S.,

jako poszkodowanemu i ostatecznie uznać należało, że obie strony procesu były legitymowane do występowania w przedmiotowym sporze. W tej sprawie należało bowiem rozważyć czy umowa najmu pojazdu zastępczego nr (...)z dnia 15 czerwca 2013 r. zawarta pomiędzy powodem a J. S., który to, niewątpliwie zawarł przedmiotową umowę we własnym imieniu i na własny rachunek (wskazuje na to treść umowy), miała związek z kolizją z dnia 3 kwietnia 2013 r., skutkującą szkodą komunikacyjną do której restytucji obowiązany był pozwany z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, a także rozważyć należało czy J. S. w wyniku tej kolizji posiadał status poszkodowanego. Dla rozważenia powyższego Sąd Okręgowy dopuścił z urzędu dowód z dokumentów zawartych w aktach szkody nr PL (...) prowadzonych przez pozwanego - (...) Zakład (...) w W. jako ubezpieczyciela, którego odpowiedzialność gwarancyjna wynika z polisy OC sprawy zdarzenia drogowego z dnia 3 kwietnia 2013 r. Z analizy dokumentów postępowania dotyczącego w/w szkody wynika, iż osobą zgłaszającą szkodę była właścicielka uszkodzonego pojazdu J. C., w której imieniu działał ojciec J. S., upoważniony mocą umowy użyczenia z dnia 8 maja 2009 r., do jej reprezentowania przed wszelkimi urzędami w celu załatwiania spraw związanych z eksploatacją i użytkowaniem uszkodzonego pojazdu. Przewodnią treść przedmiotowej umowy użyczenia zawartej pomiędzy J. C. a J. S., oprócz udzielenia w/w pełnomocnictwa, stanowiło użyczenie J. S. na czas nieokreślony, uszkodzonego pojazdu tj. samochodu osobowego marki (...). Podkreślenia wymaga, iż przedmiotowa umowa użyczenia została zawarta kilka lat przed kolizją, z podpisem notarialnie poświadczonym, co wskazuje na okoliczność, iż niewątpliwie nie została sporządzona na użytek przedmiotowego postępowania likwidacyjnego. Ponadto z akt postępowania szkodowego wynika, iż J. S. działając przez swego pełnomocnika prowadził korespondencję z pozwanym w imieniu własnym, jako poszkodowany, a która to korespondencja dotyczyła m. in. informacji wystosowanej do pozwanego o wynajęciu pojazdu zastępczego na koszt pozwanego z dnia 4 czerwca 2013 r., wniosku w przedmiocie zakwalifikowania szkody w uszkodzonym pojeździe jako szkody całkowitej oraz w przedmiocie wezwania do zapłaty pozostałej części odszkodowania z tytułu powstałej szkody z dnia 24 czerwca 2013 r., oświadczenia dla towarzystwa ubezpieczeń o dokonanej cesji wierzytelności przysługującej J. S. od pozwanego w związku z najmem pojazdu zastępczego z dnia 30 czerwca 2013 r., czy też wezwania do zapłaty kwoty 3.749,96 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody komunikacyjnej z dnia 14 sierpnia 2013 r. Dodatkowo potwierdzeniem okoliczności, iż w postępowaniu związanym z likwidacją szkody komunikacyjnej J. S. nie występował jedynie w imieniu swojej mocodawczyni J. C. a traktowany był przez pozwanego także jako poszkodowany, były kierowane do niego pisma oraz wiadomości e-mail z dnia 27 i 28 sierpnia 2013 r., które w treści swej zawierały odniesienia dotyczące zastrzeżeń pełnomocnika J. S. skierowanych do Komisji Nadzoru Finansowego odnośnie opieszałości pozwanego w rozliczeniu szkody majątkowej zaistniałej w niniejszej sprawie, gdzie został on określony jako osoba poszkodowana.

W tym względzie uzasadnione jest przyjęcie przez Sąd Rejonowy, iż pozwany w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie kwestionował twierdzeń powoda odnośnie faktu, iż J. S. zawarł z J. C. umowę użyczenia na podstawie, której korzystał ze spornego pojazdu, a także wymienione wyżej okoliczności, które niewątpliwie wskazują, iż pozwany nie negował działań J. S., jako poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym. W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że poszkodowanym na skutek kolizji z dnia 4 kwietnia 2013 r., była nie tylko J. C., której przysługiwało prawo własności uszkodzonego pojazdu, ale także J. S., jako użyczający pojazd z tytułu utraty prawa korzystania z tego pojazdu, do czego uprawniało go skuteczne użyczenie pojazdu od właścicielki. W tych okolicznościach, w związku z przedłużającym się postępowaniem likwidacyjnym, był on uprawniony do zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego do czego doszło w dniu 15 czerwca 2013r. na okres do 30 czerwca 2013r. W ocenie Sądu Okręgowego wskutek kolizji poszkodowanym może być nie tylko właściciel pojazdu, ale także osoba, która został pozbawiona możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu np. na podstawie umowy użyczenia. W sprawie nie zostało zaprzeczone, że uszkodzony pojazd służył zarówno właścicielce jak i J. S., który dla zaspokojenia potrzeb obydwójga używał go, co zasadnie przyjął Sąd Rejonowy. Trafnie też Sąd Rejonowy przyjął, że w umowach, należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. (art. 65 § 2 k.c.). Zgodnie zaś z ogólną zasadą interpretacyjną, wykładni poszczególnych wyrażeń zawartych w dokumencie dokonuje się z uwzględnieniem kontekstu, w jakim on występuje. Następnie należy badać związki przyczynowe występujące pomiędzy różnymi postanowieniami zawartymi w tekście - tak aby miały spójny i rozsądny sens. Uwzględnieniu podlegają również okoliczności, w jakich oświadczenie woli zostało złożone, jeżeli dokument obejmuje takie informacje, a także cel oświadczenia woli wskazany w tekście lub zrekonstruowany na podstawie zawartych

w nim postanowień, zasady współzycia społecznego i ustalone zwyczaje. (uzasadnienie uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2002 r., V CKN 679/00). Sąd Najwyższy stwierdził nadto, że art. 65 § 2 k.c. znajduje zastosowanie nie tylko wówczas, kiedy językowa wykładania umowy nie pozwala na jednoznacznie określenie treści jej postanowień, ale także wówczas kiedy postanowienia tej umowy są jasne. Pomocą w ustaleniu zgodnej woli stron wyrażonej w umowie powinna być analiza podejmowanych przez nie wcześniej czynności i zamiarów komunikowanych drugiej stronie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 września 2007 r., II CSK 189/07; podobnie w wyroku z dnia 19 kwietnia 2007 r., I CSK 17/07). Całokształt okoliczności pozwalał więc na przyjęcie, że sporna umowa najmu pojazdu zastępczego, której zawarcie zapowiadał J. S. w piśmie kierowanym po pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego (pismo z dnia 4 czerwca 2013r. k. 15 akt szkody) związana była z kolizją z dnia 3.04.2013r. i pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym z tym zdarzeniem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że J. S. miał prawo zawrzeć sporną umowę najmu pojazdu zastępczego, podlegającą refundacji w ramach ubezpieczenia OC sprawcy szkody i następnie scedować wierzycelność z tego tytułu na powoda, co skutecznie uczynił. Stąd zarzuty apelacji naruszenia art. 233 kpc, 245 kpc, 232 kpc oraz art. 822 kc i 65 kc są nieuzasadnione, a umowa cesji między J. C. i J. S. nie ma żadnego znaczenia prawnego, skoro J. S. również jest poszkodowanym na skutek przedmiotowej kolizji.

Odnosząc się natomiast do kwestii zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną, wskazujących, iż pismem z dnia 9 maja 2013 r. pozwany poinformował poszkodowaną J. C. o sposobie rozliczenia szkody i wysokości przyznanego odszkodowania, wypłacając na jej rzecz odszkodowanie, co zostało również przyznane przez pełnomocnika J. S. pismem z dnia 23 maja 2013 r., które to zarzuty przesądziły w ocenie skarżącego, iż koszty wynajęcia pojazdu zastępczego za okres od 15 czerwca do 30 czerwca 2013 r. nie pozostawały w normalnym adekwatnym związku przyczynowym z powstałą szkodą albowiem poszkodowana J. C. miała możliwość wcześniejszego nabycia pojazdu w zamian za zniszczony w wypadku w dniu 3 kwietnia 2013 r., to Sąd Okręgowy uznał, że są to nowe twierdzenia złożone dopiero na etapie postępowania apelacyjnego. Pozwany przy tym nie wykazał, iż zawnioskowane w apelacji dowody, a to pismo pozwanego do J. C. z dnia 9 maja 2013 r. oraz pismo pełnomocnika J. S. do pozwanego z dnia 23 maja 2013 r. nie mogły zostać powołane przed Sądem I instancji. Są to niewątpliwie twierdzenia, które wymagały od strony przeciwnej odniesienia się do nich. Natomiast w sprawie bezsporne jest, że ostateczna likwidacja szkody nastąpiła dopiero decyzją pozwanego z dnia 11 października 2013r., czyli po upływie 6 miesięcy od zdarzenia. W tym zakresie więc twierdzenia strony pozwanej, iż potrzeba powołania w/w dowodów powstała dopiero na tym etapie postępowania, w związku z ustaleniami Sądu I instancji w zakresie przebiegu postępowania likwidacyjnego, a w szczególności wobec pominięcia w rozstrzygnięciu sprawy faktu otrzymania przez poszkodowaną odszkodowania za szkodę w pojeździe przed wynajęciem pojazdu zastępczego przez J. S., nie zasługiwały na uwzględnienie. W związku z powyższym Sąd Okręgowy na podstawie art. 381 k.p.c. pominął zawnioskowane przez pozwanego dowody skoro skarżący nie wykazał należyście, iż potrzeba ich powołania zaistniała dopiero na etapie postępowania apelacyjnego.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie także zarzut nieprawidłowego i uczynionego z naruszeniem art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c., ustalenia przez Sąd Rejonowy stawek najmu pojazdu zastępczego. W tym względzie Sąd Okręgowy miał w szczególności na uwadze okoliczność, iż stawka najmu pojazdu zastępczego wynikająca z umowy nr (...) z dnia 15 czerwca 2013 r. tj. 203,25 zł netto/doba (250 zł brutto) od początku była kwestionowana przez pozwanego, który w sprzeciwie od nakazu zapłaty żądał przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność ustalenia okresu niezbędnego technologicznie do wykonania naprawy uszkodzonego pojazdu oraz w celu ustalenia średniej ceny wynajmu samochodów należących do tej samej klasy co wynajmowany pojazd marki (...)w czerwcu 2013 r. na rynku lokalnym. Strona pozwana jednak nie stawiając się na żadną z rozpraw w celu złożenia stosownego zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. w związku z oddaleniem przez Sąd wniosku dowodowego w przedmiocie opinii biegłego, utraciła prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania. Należało mieć także na uwadze, iż pozwany miał świadomość, że uprzednio wydane postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego z dnia 6 lutego 2013 r. zostało uchylone, albowiem otrzymał przedmiotowe postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 17 lutego 2014 r. (k.

75) nie podejmując zarazem stosownych czynności w sprawie. Zresztą należy zgodzić się ze stanowiskiem powoda wyrażonym w odpowiedzi na apelację, który wskazał, iż pozwany w okresie najmu pojazdu zastępczego na podstawie umowy zawartej między J. C. a (...) Sp. z o.o. w Ś. w dacie od dnia 18 kwietnia do 18 maja 2013 r. zaakceptował stawkę najmu pojazdu zastępczego tej samej klasy co pojazd uszkodzony (...) w wysokości 280 zł netto za dobę przy zaakceptowanym okresie najmu pojazdu zastępczego wynoszącym 28 dni, która była niewątpliwie wyższa od stawki najmu pojazdu zastępczego przyjętej w umowie najmu pojazdu z dnia 15 czerwca 2013 r. w wysokości 203,25 zł netto (250 zł brutto). W tym zakresie wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego w celu ustalenia średniej ceny wynajmu samochodów należących do tej samej klasy co wynajmowany pojazd marki (...) w czerwcu 2013 r. na rynku lokalnym, był zbędny albowiem tak sformułowana teza nie przyczyniłaby się do wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych w szczególności w kontekście zaistniałej szkody całkowitej. Wniosek dowodowy pozwanego z opinii biegłego nie powinien odnosić się do średnich stawek najmu pojazdu wynajętego lecz do lokalnych stawek najmu pojazdu odpowiadającego klasie i stanowi pojazdu uszkodzonego, celem ustalenia czy poniesione koszty najmu zastępczego były celowe i ekonomicznie uzasadnione (tut. Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 16 stycznia 2014 r. sygn. akt VI Ga 273/13). Niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 6 kc ponieważ powód w toku postępowania przedłożył dowód z wystawionej faktury vat za najem pojazdu zastępczego dla wykazania stosowanej na rynku lokalnym stawki najmu pojazdu zastępczego. Pozwany natomiast kwestionując tą stawkę powinien wykazać, że przyjęta stawka znacznie od tych stawek odbiega, czemu mając na uwadze powyższe rozważania nie sprostał.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy oraz zgromadzony materiał dowodowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony powodowej jako niezasadną, o czym orzekł w pkt I wyroku.

W przedmiocie kosztów Sąd Okręgowy orzekł, jak w pkt II wyroku, stosownie do wyniku sprawy, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349, z późn. zm.).